

Et forbilde

TEKST

Tove Beate Pedersen

PUBLISERT 1. desember 2005

Norsk Psykologforening har opprettet Åse Gruda Skards pris for popularisering av psykologisk kunnskap for å sikre at hennes innsats blir husket. Hennes måte å leve og arbeide som psykolog er en modell vi stadig må holde opp for oss selv og for nye psykologer. Hun er eksponent for en psykologi som turde møte virkeligheten, og hun ble den første psykologen som «vanlige folk» fikk et forhold til. Hun skrev utrolige to tusen engasjerte bidrag, tok i bruk de nye virkemidlene som ble tilgjengelige, og huskes blant annet for sin rolle i NRKs programmer om foreldrekunnskap og barneoppdragelse.

Dette gjorde hun i en tid da psykologien var ung, umoden og selvhøytidelig. Det å popularisere fag for en akademiker på den tiden var utpreget risikoatferd. Hennes faglige temaer var særlig barn og familie, hverdagsliv og det alminnelige, og dette var på ingen måte noe som økte hennes status i Akademia. Denne avmystifiserte og rause bruk av psykologifaget ga henne aldri noen professorposisjon i Norge. Til gjengjeld er det hennes perspektiv og faglige ståsted vi finner igjen i den familie- og barnepolitikk som vi i dag er så stolte av her i landet.

Åse Gruda Skard gikk inn i sin tid og arbeidet politisk for saker hun mente var viktige for å gi folk gode livsbetingelser. Også på den måten praktiserte hun en psykologi som tok kultur og sosial sammenheng på alvor. Psykologforeningen har som et viktig satsningsområde å få flere og bedre psykologtjenester i kommunene. Vi ønsker flere psykologer der folk lever sine liv. Jeg er sikker på at Åse Gruda Skard også ville likt ideen om allmennpsykologen som folk kan ta direkte kontakt med for å snakke med og få råd fra; en psykolog som kjenner deres nære virkelighet og derfor kan gi god hjelp.

Psykologforeningen skal i løpet av det kommende året sannsynligvis flytte i nye og større lokaler. Det skulle ikke forundre meg om det største og flotteste møterommet der kommer til å hete Åse Gruda Skards rom.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 42, nummer 12, 2005, side 1146

TEKST

Tove Beate Pedersen, seniorrådgiver i Norsk psykologforening

